

съ две ржце единъ канапъ. Дърпаше канапа, а юрдечката идѣше къмъ него. Сега Консула разбра какво бѣше направилъ! Татаръ-Христо имаше една опитомена юрдечка, която връзваше въ гьола, за да примамва дивитѣ. Като извади юрдечката, той я попреметна изъ ржцетѣ си, разбра, че е убита, остави я на земята, че като грабна пушката си, че като ревна:

— Мюрето ми уби!... Хаймана! Ще те убия! Кръвта ти ще изпия! Щѡ го уби? Хайдукъ?

Той държеше чифтето си опрѣно на гърдитѣ на Консула; очитѣ му бѣха като на лудъ. Добре че се случиха наблизо хора, та ги разтърваха, иначе кой знай какво щѣше да стане. Отъ тогазъ насетне въ мировото сѣдилище въ града се започна зарадъ юрдечката едно дѣло, което постоянно се отлагаше и нѣмаше край. За него знаеха всички, и когато видѣха, че въ града е дошелъ Татаръ-Христо или Консула, казваха имъ:

— Ще грачи ли пакъ юрдечката?

— Ще грачи.

И днесъ „юрдечката бѣше грачила“ и по настояването на Консуловия адвокатъ, дѣлото пакъ се отложи. Татаръ-Христо не се ядосваше, защото смѣташе, че Консула е въ ржцетѣ му, а отъ друга страна, когато дойдѣше въ града по дѣлото, гледаше да си свърши и нѣкоя по-важна работа.

Кото стигна въ Пчеларово, той се отби въ